

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 875/2019
02.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Сође Павловић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Божидара Лековића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К бр. 551/18 од 25.12.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 285/19 од 24.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 02. октобра 2019. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Божидара Лековића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К бр. 551/18 од 25.12.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 285/19 од 24.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 7К бр. 551/18 од 25.12.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити по правноснажности пресуде у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора и да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 297. став 5. КЗ у вези члана 86. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности

пресуде, с тим да се време које окривљени буде провео у затвору неће урачунати у трајање ове мере.

На основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 5.000,00 динара, те на име трошкова поступка износ од 33.816,03 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу на име трошкова поступка претходно исплаћених из средстава буџета плати износ од 120.511,89 динара, а на основу члана 258. ЗКП оштећени ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 285/19 од 24.05.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основог јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА – адвоката Божицара Лековића, а пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К бр. 551/18 од 25.12.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Божицар Лековић, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) у вези члана 423. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, уз истовремени захтев да се према окривљеном одложи извршење казне до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд „неовлашћено“ извршио измену чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта, тако што је додао „да је оштећени прелазео коловоз са леве на десну страну у правцу кретања возила окривљеног посматрано из ... према ... и то под углом од 30 степени у односу на попречну осу коловоза“ иако је у оптужном акту било наведено да окривљени „није могао да благовремено уочи пешака оштећеног ББ... који се кретао коловозом улицом ... у супротном смеру у односу на смер кретања возила окривљеног, уз леву ивицу коловоза посматрано из ... према ...“, а на који начин је прекорачио оптужбу.

С тим у вези, бранилац у захтеву истиче и да је наведеном изменом у чињеничном опису кривичног дела окривљеном повређено право на одбрану, обзиром да је измена учињена у фази изрицања првостепене пресуде, када

окривљени више није имао никакву могућност да се изјасни о измењеном опису радњи извршења кривичног дела које му је стављено на терет, те се дакле захтевом указује и на повреду одредаба члана 74. ЗКП на штету окривљеног.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оценио је као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднетој односно на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, или у другом смислу повећане криминалне активности и исказане воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, у чињеничном опису дела, у изреци побијане пресуде, измењене су само чињенице и околности које конкретизују начин на који се оштећени ББ кретао критичном приликом, односно угао под којим се оштећени кретао у односу на кретање возила окривљеног, а које самим тим нису правно релевантне за измену идентитета предметног кривичног дела.

Имајући у виду да је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, које му је оптужним предлогом и стављено на терет, те да се измена чињеничног описа дела у изреци побијане пресуде у односу на оптужни акт односи само на прецизнији опис кретања оштећеног критичном приликом, то ова измена нема онај значај који јој се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног придаје и не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, нити је на овај начин учињена повреда одредаба члана 74. ЗКП, како се то неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Неосновано се истим захтевом указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези истиче да у току поступка није са сигурношћу утврђено да је окривљени повредио одредбу члана 23. став 1. ЗОБС-а на путевима, а због чега је према ставу браниоца на „утврђено чињенично стање морала уследити и другачија примена закона“.

Истоветне наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу своје одлуке на страни четири последњи став и петом страни први и други став изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да је окривљени АА критичном приликом прекршио одредбу члана 23. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, те због чега је правилна одлука првостепеног суда да окривљеног огласи кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ.

Наведене разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП упућује.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**